

אספרה שמך לאחי

♦ י"ב ניסן תשפ"ד ♦

על ידי זה יוסר ממנו הגאווה שהיא על פי רוב הסיבה העיקרית ללשון הרע.

♦ זאת תהיה תורת המצורע ♦

אמרו חז"ל זאת תהיה תורת המוציא שם רע, שהמדבר לשון הרע לוקה בנגעים, ונעשה מצורע.

♦ הנגעים למוכת האדם ♦

וידוע דכל מה שהקדוש ברוך הוא מעניש את האדם - הכל הוא לטובתו, כדי שינקה מעונותיו ולפעמים כדי שיעשה תשובה. ולכן בזמן שהיה מקדש קים והיה לנו כהן מטהר, אם נכשל אדם בעון לשון הרע, היה הקדוש ברוך הוא מביא עליו עונש הנגעים, ואף גם זאת לא הביא עליו תקף על גופו רק על קורות ביתו, והיה צריך בעצמו לבוא אל הכהן ולומר לו, אשר נראה לו בבית כנגע. והיה אומר לו הכהן דברי מוסר וכבושים; בני, אין הנגעים באים אלא על לשון הרע וכו' כדי שישתדל על ידי זה לסור מהחטא. ואם לא שם לבו לזה, היה הקדוש ברוך הוא מענישו עוד יותר בענין זה.

מעשה שהיה ביהודי שנקלע בתקופת השואה לחג הסוכות בקהילה נידחת, ושח באזני הגה"צ רבי מיכאל דוב וייסמנדל זצ"ל אודות שתי אפיזודות קטנות, שהיו שם, הראשונה התרחשה בערב סוכות הכניסו לבית הכנסת ארגז עם אתרוגים וכל אחד מהמתפללים ניגש והרים אתרוג הביט בו ולקחו, ללא הסתערות שמאפיינת בדרך כלל בחירת אתרוגים. השנייה התרחשה בחג הראשון של סוכות

לפני התפילה ניגשו לאחד המתפללים וביקשו ממנו שיגש לעמוד להיות שליח ציבור לקריאת הלל, הגיב היהודי אני לא יכול לגשת לעמוד, אתמול נכשלתי בלשון הרע.

הגיב רבי מיכאל דוב ואמר; אכן כן, באתרוג אפשר לצאת ידי חובה בשל חבר אתרוג אפשר לצאת בו ידי חובה גם אם הוא איננו כל כך מהודר, אבל "הפה" הפה חייב להיות שמור בקדושה יתירה בקיצור שתי ההתרחשויות אינן אפיזודות אלא אנו שהתרחקנו מהישרות הטבעית של התורה הקדושה מתייחסים אליהן ככאלו! . . .

♦ עונש רודף עונש ♦

וידוע שצרעת הבתים אינו ממנהגו וטבעו של עולם, אלא 2אות ופלא היה בישראל, כדי להזהירן מלשון הרע, שהמספר לשון הרע משתנות קורות ביתו, אם חזר בו יטהר הבית, אם עמד ברשעו עד שהותץ הבית משתנין כלי העור שבביתו, שהוא יושב ושוכב עליהן, אם חזר בו יטהרו, ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנין הבגדים שעליו, אם חזר בו יטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנה עורו ויצטרע,

♦ העניות בזמננו במקום נגעים ♦

והנה כל המוציא לשון הרע מפיו נידון בצרעת, ואל יפלא ובעיניך על זה, שהרי אנו רואין, כמה אנשים מדברים לשון הרע ואין להם שום נגע. כי שקולה העניות כצרעת, כי על ידי שנצרך לטובות בני אדם

1. שמירת הלשון שער הזכירה פרק ו, ובספר הקנה עמוד ט"ו,
2. רמב"ם טומאת צרעת פרק טז

וְהָיָה מְקוֹם הַקְּלָפוֹת וְהַחֲצוֹנִים, אִם לֹא עָשָׂה תְּשׁוּבָה
פְּרָאִי.

וְהָיָה מוּבָדֵל וּמְפֹרָסִם לְבָדוּ עַד שֶׁלֹּא יִתְעַסֵּק בְּשִׁיחַת
הַרְשָׁעִים שֶׁהוּא הַלִּיצְנוֹת וּלְשׁוֹן הָרַע,

♦ מעשה שסיפר הגאון רבי משה פיינשטיין ז"ל ♦

בתחילת 3 חורף תרפ"ב חלה אחד מבעלי הבתים
ונפל למשכב במין חולי מוזר, ולשונו התנפחה בפיו,
כאשר הרגיש ששעתו מתקרבת שלח להודיע להגאון
רבי משה פיינשטיין ז"ל, ורבינו הגיע לבקרו, ביקש
החולה להוציא כל איש מעליו וסיפר לרבינו את סיבת
חליו, וכה היו דבריו; שבוע קודם לכן בשבת פרשת
וירא, דיבר בהרחבה מענין בנותיו של לוט, וגינה אותם
על שלא בושו במעשיהם והודיעו שבניהן נולדו להם
מאביהם, ודיבר עליהן בדרך בזיון.

בלילה שלאחריו הופיעו בחלומו שתי נשים זקנות
מאד, שראשן ופניהם מכוסים, ואמרו; שהן בנות
לוט, הן הוסיפו ואמרו לו; ששמעו את דיבוריו ובאו
מעולם האמת לענות לו, הן טענו ואמרו; שכוונתם
היתה לשם שמים, מאחר שיכולים בני אדם לומר,
כיון שהן ממשפחת אברהם וניצלו בדרך נס מסדום,
יאמרו אנשים גם כן שהיה כאן מעשה נס, ובניהם
נולדו ללא אבא, וחלילה ייצא מזה קלקול לייסד דת
חדשה כמו הנצרות, לכן כדי להקדים רפואה למכה,
קראנו לבנים שנולדו עמו ומואב, להודיע שלכל ילוד
אשה יש לוולד תמיד אבא ואמא, שהם גם כן בשר
ודם, וכל כוונתנו בזה היתה לטובה, ולכן מה שגינה
אותם ודיבר עליהן בזלזול זה היה חטא, וייענש מידה
כנגד מידה כהמרגלים, וישתרבב לשונו ותתנפח בחולי
משונה וכך ימות, כשסיים האיש לספר לפני הגאון את
סיפורו, הסב פניו לקיר ונפטר לעולמו.

רבינו ראה בכך ענין אמיתי מאחר שההסבר נראה
לו הסבר אמיתי, ובכן למדים אנו ממעשה נורא זה
כמה זהירות צריך לנקוט כשמוציאים דיבור אחד
מהפה, ותמיד יש ללמד זכות על הזולת, ולא לדבר
דברים מיותרים.

♦ התועלת מהננעים ♦

וְהָיָה תוֹעֵלֶת גְּדוֹל מְזֵה הָעוֹנֵשׁ, כִּי בְּרֵאוֹתוֹ אֶת גְּדֹל
עֲנָשׁוֹ וּבִזְיוֹנוֹ, שֶׁהוּא צָרִיךְ לִישֵׁב בְּדַד מִחוּץ לְמַחֲנֵה
תְּמִיד וְאִינוּ רְשָׁאֵי לְבֹא אֶף בְּמַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וּמוֹדִיעַ
תְּמִיד אֶת צַעְרוֹ לְרַבִּים, כְּדֵי שִׁיבְקָשׁוּ עֲלָיו רַחֲמִים,
מִמִּילָא הִיא נִכְנַע מְאֹד מֵעוֹנוֹ וּמִקְבַּל עֲלָיו עַל לְהַבֵּא
לְהִיזָהָר עוֹד מֵעוֹן הַמֵּר הַזֶּה וּלְפִיִּס לְמִי שֶׁדָּבַר עֲלָיו.
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּחִסְדּוֹ שׁוֹלַח לוֹ רְפוּאָה לְצַרְעָתוֹ,
וְהִיא יוֹצֵאת הַכֶּהֵן אֶל מִחוּץ לְמַחֲנֵה לְרֵאוֹת אִם נִרְפָּא
הַנֶּגַע, וְלַעֲשׂוֹת לוֹ כִּכֵּל הַסֹּדֵר הַכְּתוּב שֶׁם בְּפִרְשָׁה בְּעֵינַי
הַהֲזָאָה וְהַגְּלוּחַ, וְאַחַר כֵּךְ הִיא מְבִיאָה עֲלָיו אֶת קֶרְבָּנוֹתָיו:

וְהִנֵּה בְּבוֹאוֹ אַחַר כֵּךְ אֶל בֵּיתוֹ, בְּרֵאוֹתוֹ אֶת הַחֹסֵד
הַגְּדוֹל שֶׁעָשָׂה לוֹ ה' יִתְבָּרֵךְ, שֶׁרְפָּא אֹתוֹ מִצַּרְעָתוֹ,
בְּוֹדָאֵי עֲשָׂה כֹל מֵה שֶׁקְּבַל עֲלָיו בְּהִיּוֹתוֹ מִחוּץ לְמַחֲנֵה,
וּפִיִּס לְכָל מִי שֶׁדָּבַר עֲלָיו לְשׁוֹן הָרַע. וְהִנֵּה עַל יְדֵי כֹל
זֶה נִטְהַר לְגַמְרֵי מְזֵה הַנֶּגַע וְגַם מְזֵה הָעוֹוֹן, כִּי עַל הָעֵבֶר
נִתְכַפַּר לוֹ בְּעֲנָשׁוֹ וּבִזְיוֹנוֹ, וְעַל לְהַבֵּא הִיא נִזְהָר מֵעַצְמוֹ
בְּכָל כַּחוֹתָיו שֶׁלֹּא לְבֹא עוֹד לְזֶה הַחֹטָא:

הִנֵּה כֹּל זֶה הָיָה, בְּזִמְנֵי שֶׁהָיָה הַמְּקַדָּשׁ קָיָם, מֵה שְׁאִין
כֵּן עָתָה, בְּעוֹנֹתֵינוּ הַרְבִּים, שְׁאִין לָנוּ לֹא מְקַדָּשׁ וְלֹא
קֶרְבָּנוֹת וְלֹא כֶּהֵן מְטַהֵר, אִם הָיָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְבִיא אֶת הַנֶּגְעִים עַל גּוֹפּוֹ, הָיָה נִשְׁאַר בְּטִמְאַתּוֹ לְעַד,
וְלֹא הָיָה אֶפְשָׁר לוֹ לְהִנְקוּת מְזֵה, עַל כֵּן נִשְׁאַר טִמְאַת
הַנֶּגַע שְׁפָא עַל יְדֵי חֹטָא זֶה דְּבוּקָה רַק בְּנִפְשׁוֹ וְאִין
בּוֹלְטָת עַל גּוֹפּוֹ מִבְּחוּץ.

עַל כֵּן הָאָדָם הַמְּרַגֵּל בְּחֹטָא זֶה, חָס וְשָׁלוֹם, צָרִיךְ
לְהִתְאוּנֵן תְּמִיד עַל נִפְשׁוֹ, כִּי אֶף שְׁמִחָה עֲלָיו הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה הָעוֹלָם וְאִינוּ מְרַאֵה קְלוּנוֹ לְכָל, עַל כֵּן
פְּנִים אַחַר פְּטִירָתוֹ, שְׁתַּצֵּא הַנֶּפֶשׁ מִהַגּוֹף, תִּתְגַּלֶּה
זֶהֱמַת צַרְעָתוֹ לְעֵינָי הַכֹּל, וְכָל עוֹד שֶׁתֵּהָא דְּבוּקָה חֲלָאֵת
הַזֶּהֱמָא הַזֶּה בְּנִפְשׁוֹ, בְּוֹדָאֵי לֹא יְבֹא מְנַגֵּעַ בְּהִיכָל ה' בְּגוֹן
עֵדוֹן וְיִצְטָרֵף לִישֵׁב בְּדַד לְמַעַלָּה חוּץ לְמַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל,

3. אגרות משה חלק ח' עמוד 15

עיצוב ועימוד: בהירות
b65271000@gmail.com

ניתן להשיג בטל': 053-314-1925
ובמייל: wa052052@gmail.com